U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **K . Z.,** zastoupeného JUDr. Boženou Burdychovou, advokátkou se sídlem v Praze 9, Rumburská 262/19, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 9. 2006, č. j. 28 Az 28/2006 - 22,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele JUDr. Boženě Burdychové, advokátce se sídlem v Praze 9, Rumburská 262/19, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši **4800 Kč**. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 12. 4. 2006, č. j. OAM-2226/VL-20-K04-2005. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, s tím, že bylo zároveň vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu, ve znění platném v době vydání rozhodnutí.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů

či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti namítá zákonné důvody specifikované v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že *„Krajský soud v Hradci Králové posoudil jeho kauzu v rozporu s platným právním řádem, a shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu v projednání věci u Krajského soudu v Hradci Králové, kdy uvedený soud podle jeho názoru projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu, v platném znění“*.

V doplnění kasační stížnosti podaném prostřednictvím ustanovené zástupkyně pak stěžovatel kasační stížnost blíže upřesňuje a detailně rozvádí své důvody. Nesprávné posouzení právní otázky soudem spatřuje v tom, že soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí převzal právní závěry správního orgánu a nesprávně posoudil v celém rozsahu zákonem vymezené důvody azylu v § 12 zákona o azylu, když neshledal u stěžovatele splnění podmínek pro udělení azylu dle písm. a) tohoto ustanovení, ačkoliv se u něj jednalo o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 citovaného zákona. Fyzické napadení stěžovatele skupinou neznámých osob kvůli natáčení dokumentu o zkorumpovaném gubernátorovi města G., který patří mezi vysoké představitele politické moci ve státě, a jejich vyhrožování, ultimatum k vydání natočeného materiálu plně odpovídalo obsahu pojmu pronásledování, neboť jejich jednání představovalo ohrožení zdraví nebo života stěžovatele. K tomu došlo v souvislosti s výkonem novinářské činnosti stěžovatele, která svým obsahem a účelem slouží plně k uplatňování základního politického práva – svobody projevu, jednalo se tedy o uplatňování politických práv a svobod. Pokud nebyly shledány podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, pak soud nesprávně posoudil i nedostatek důvodů z hlediska naplnění jednoho ze znaků důvodného strachu stěžovatele z pronásledování pro příslušnost k určité sociální skupině dle alternativ § 12 písm. b) zákona o azylu. Nesprávný právní závěr vychází z nesprávného právního posouzení osoby stěžovatele v jeho zařazení ve společnosti jako novináře a uplatňování základního politického práva v jeho novinářské činnosti, tj. svobody projevu, svobody vyhledávat a šířit informace, a to ve vztahu k objektivní faktické politické atmosféře v Gruzii, v níž není stát schopen zajistit ochranu před fyzickým nebo psychickým pronásledováním novinářů. Nesprávné právní posouzení uvedených otázek je důsledkem nesprávných a neúplných zjištění správních orgánů. Na podkladě nesprávných skutkových zjištění není rovněž správný právní závěr správního orgánu o nesplnění důvodů humanitárního azylu dle § 14 a nenaplnění znaků překážky vycestování dle § 91 odst. 1 písm. a), bod 1 zákona o azylu ve znění před novelou č. 165/2006 Sb.

Soud se podle názoru stěžovatele ztotožnil s právními závěry správního orgánu o nesplnění podmínek pro udělení azylu, přestože byly provedeny na podkladě nepřesného a neúplného skutkového stavu, který vycházel z neúplných a rozporných zjištění o charakteru činnosti stěžovatele z hlediska jeho postavení novináře, a o faktickém stavu zajištění ochrany

a bezpečnosti a nezávislosti výkonu této činnosti ve státě. Při zjištění skutkového stavu byl podle názoru stěžovatele porušen správní řád, což zakládalo důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu soudem [stěžovatelem namítaný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Správní orgán při zjišťování skutkového stavu podle názoru stěžovatele nepostupoval v souladu s ustanoveními § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1, 5 správního řádu a v důsledku toho napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a nemá oporu ve spise. Tím byla porušena jedna ze základních zásad správního řízení podle ustanovení § 3 odst. 4 správního řádu a napadené rozhodnutí je v rozporu s § 46 správního řádu, který platil do 31. 12. 2005.

Správní orgán nevzal v úvahu všechny informace ze zprávy Ministerstva zahraničí USA ze dne 28. 2. 2005 o dodržování lidských práv v Gruzii za rok 2004, o kterou se opírá napadené rozhodnutí, a tento důkaz použil jednostranně, a zcela pominul informace, že ústava této země sice zakotvuje jednotlivá základní lidská a politická práva, ale přesto došlo k incidentům, kdy vláda nerespektovala svobodu projevu a tisku, a že míra fyzického pronásledování představitelů sdělovacích prostředků se jen zmírnila, což znamená, že toto pronásledování zcela nevymizelo a že bylo zjištěno, že novináři byli bezbranní vůči nátlaku úřadů a podnikatelských i společenských subjektů. Ze zprávy vyplývá, že i nadále přetrvává problém neprofesionálního chování a zneužívání pravomoci páchané policií zahrnující falšování důkazů, vyskytují se stále i případy mučení, bití a jiného zneužívání a týrání vězňů a zadržených, obvykle za účelem získání finančních prostředků nebo přiznání, atmosféra beztrestnosti je i nadále problémem, úředníci jsou jen výjimečně vedeni k odpovědnosti za zneužívání lidských práv. Popsané jevy podle mínění stěžovatele dokládají, že obdobná jednání jsou trpěna úřady ve státě.

Podle přesvědčení stěžovatele správní orgán také nesprávně hodnotil obsah činnosti žurnalisty z hlediska uplatňování jednoho ze základních práv, a to svobody projevu a jejího vyjádření tiskem, obrazem nebo jiným způsobem a tomu odpovídající svobodu ve vyhledávání informací. Snaha stěžovatele o natočení události vztahující se ke korupční činnosti gubernátora města G. jako vysokého představitele politické moci odpovídala všem znakům novinářské činnosti k uplatnění svobody projevu ve smyslu jejího vymezení v čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Vzhledem k tomu, že se tato činnost vztahovala k vysokému představiteli politické moci a jeho propojení na jiné složky ve státě, je nepodložené zjištění, že šlo toliko o zachycení kriminální činnosti, a je nesprávný závěr správního orgánu, že stěžovatel nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Správní orgán neověřil tvrzení stěžovatele výpovědí jeho kolegy – novináře, který byl rovněž v azylovém zařízení, a nepřihlédl k faktickému stavu ochrany představitelů sdělovacích prostředků, jak to vyplývá z výše citované zprávy. Nedostatečně posoudil vážnost obav stěžovatele o jeho zdraví a život, pro které se skrýval nejprve ve vesnici u svého dědečka a poté v hlavním městě, kde mohl díky většímu počtu obyvatel a větší anonymitě pobývat až do svého odjezdu z vlasti, který realizoval v co nejkratší době od události, která se stala při natáčení dokumentu. To dokládá důvodnost jeho strachu z pronásledování. Restriktivní postup správního orgánu při posuzování podmínek pronásledování je podle názoru stěžovatele neadekvátní s ohledem na připravované zmírnění azylové politiky a rozšířením hledisek pronásledování, jak to dokládá nová úprava v novele č. 165/2006 Sb. zákona o azylu. Neobjektivní je také závěr správního orgánu, že se stěžovatel nepokusil získat ochranu prostředky vnitrostátního práva v Gruzii, když ze své praxe znal omezené možnosti této ochrany (znovu odkazuje na již citovanou zprávu Ministerstva zahraničí USA). Dokazování nebylo vůbec vedeno z hlediska objasnění příslušnosti stěžovatele k určité sociální skupině

a neúplnost a nesprávnost důkazů s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel byl vystaven přímému fyzickému násilí pro výkon novinářské činnosti, vedla také k chybnému hodnocení naplnění důvodů k udělení humanitárního azylu, neboť podle něj byly dány důvody hodné zvláštního zřetele. Totéž se týká i překážky vycestování, neboť v případě nuceného vycestování bude stěžovatel vystaven akutnímu nebezpečí ohrožení jeho života. Správní orgán totiž nevzal v úvahu, že předmětná záležitost s natáčením zůstala nevyřešena.

Stěžovatel závěrem namítá také nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V řízení před soudem nebyla zajištěna práva stěžovatele jako účastníka řízení ve smyslu § 36 a § 37 s. ř. s., zejména nebylo zajištěno rovné postavení stěžovatele ve vztahu k druhému účastníku řízení – žalovanému správnímu orgánu. Stěžovatel při neznalosti českého jazyka a obtížnosti komunikace s orgány v České republice a bez zajištění tlumočníka při své nepříznivé sociální situaci nebyl schopen zajistit si řádné uplatnění svých procesních práv před soudem, tj. zajistit si kvalifikované zastoupení a účastnit se projednání věci. V důsledku této nerovnosti ve správním řízení neměl možnost při své jazykové bariéře uplatnit všechny okolnosti svědčící v jeho prospěch, především ke zpochybňované předmětné události ve výkonu jeho novinářské činnosti (přitom byl dosažitelný důkaz výpovědi kolegy stěžovatele, rovněž novináře), a nerozuměl ani celému rozsahu poučení v předtištěné formě a z tohoto důvodu nemohl využít veškerá svá procesní práva. Jeho postavení před soudem tak zůstalo nerovné.

K namítanému kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce, stěžovatel ani v doplněném podání nic bližšího neuvádí.

V posuzované věci je podstatná skutečnost, že stěžovatel uvedl jako důvod svého odchodu z Gruzie problémy s neznámými osobami, které dává do souvislosti s pokusem o natočení reportáže, která měla dokázat obchodování s nelegálně dováženými cigaretami. Podle zdroje stěžovatelova kolegy měly za těmito obchody stát osoby spjaté s gubernátorem města G. V této souvislosti krajský soud v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že je-li příběh stěžovatele pravdivý, pak je evidentní, že se stěžovatel spolu se svým kolegou pokusili zachytit toliko kriminální činnost organizované skupiny lidí, v jejímž čele měl dle neidentifikovaného informátora stát guvernér města.

Problematikou týkající se nesprávné aplikace § 12 zákona o azylu ve vztahu k jednání ze strany soukromých osob, případně míry aprobace takového jednání státními orgány země původu, se Nejvyšší správní soud již opakovaně a podrobně zabýval, např. v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51, nebo v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 4 Azs 25/2003 – 80, oba dostupné na www.nssoud.cz. Kasační soud v těchto svých rozhodnutích dospěl k závěru, že vyhrožování a útoky na stěžovatele ze strany jednotlivců, kteří jsou nějak spojeni s podsvětím, byť by tito nějakým způsobem měli vazbu i na oficiální představitele státní moci podezřelé z korupce, nelze hodnotit jinak než jako problémy se soukromými osobami, pokud není prokázáno, že takovou činnost státní orgány podporují nebo ji nečinně trpí. Samotná skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, pak není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost

domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. Výše uvedená judikatura dopadá i na případ stěžovatele, který údajně ze strachu nevyužil vnitrostátních prostředků ochrany před tvrzeným pronásledováním v zemi původu, žádné další kroky směřující k ochraně svých práv totiž podle svých slov nepodnikl, a to ani před odchodem z města G. do hlavního města Gruzie - do T., ani před svým definitivním odchodem ze země. Lze proto konstatovat, že všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů tedy stěžovatel efektivně nevyužil. Aby bylo možné shledat absenci státní ochrany, musel by tak učinit. K pochybnostem o schopnosti státních orgánů ochránit žadatele o azyl v zemi jeho původu se pak Nejvyšší správní soud dostatečně vyjádřil např. v rozhodnutí ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „*pronásledování ve smyslu zákona předpokládá aktivní podíl státních složek, a pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb*.“

V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že se již ve své judikatuře také vyjádřil k případům, kdy ze zpráv o zemi původu žadatele o azyl vyplývá, že menšina, jejímž je žadatel příslušníkem, je terčem diskriminace a pronásledování ze strany úřadů a policie. I v těchto případech však kasační soud stojí na názoru, že jako důvod pro neudělení azylu nemůže obstát argument, že žadatel o azyl v zemi původu tyto orgány nepožádal o pomoc a nevyčerpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv právní řád jeho domovského státu poskytuje (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006 - 100, na www.nsssoud.cz). V daném případě není stěžovatel příslušníkem žádné takové menšiny, je pouze otázkou, zda by mohl patřit z důvodu své profese k určité sociální skupině, která by za určitých okolností skutečně mohla být terčem pronásledování. V tomto případě se jedná o tvrzenou příslušnost k novinářskému profesnímu stavu, který může být z titulu možného konfliktu s politickou mocí v určitém konkrétním státě (a nemusí se nutně jednat jen o stát, kde míra ochrany základních lidských práv je snížena, ale i o stát v tomto ohledu vyspělý a demokratický) rizikovou skupinou.

Na tomto místě je třeba uvést, že stěžovateli bylo v průběhu správního řízení umožněno uvést vše, co považuje za důvody své emigrace, byl s ním před správním orgánem (za přítomnosti tlumočníka) proveden pohovor, na jehož počátku byl poučen o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění skutečného stavu věci a veškeré skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Poté byl stěžovatel seznámen se všemi podklady, které správní orgán pro své rozhodování shromáždil, a toto seznámení bylo podle záznamu provedeno v jeho mateřštině, tj. v gruzínském jazyce. Je tedy možno vycházet z toho, co stěžovatel během správního řízení sám uvedl, mimo jiné i z toho, že v inkriminované události figuroval pouze jako kameraman, nikoli jako novinář či reportér, případně dle slov stěžovatele režisér, který má za úkol zpracovat obsah zamýšleného dokumentu. Také je třeba zdůraznit, že na otázku správního orgánu, kde byl stěžovatel zaměstnán, odpověděl, že *„asi měsíc pracoval v televizi I.“* (soukromá rozhlasová a televizní stanice – nadnárodní holding se sídlem v T.). Za těchto okolností, tedy nevystupoval-li stěžovatel ve věci jako novinář, neshledal Nejvyšší správní soud dostatečně přesvědčivý důvod k tomu, aby kasační stížnost posoudil jako přijatelnou a podrobně se v meritorním rozhodnutí zabýval tím, zda příslušnost k profesní skupině novinářů či žurnalistů může být z hlediska zákona o azylu příslušností k určité sociální skupině.

Odpověď na otázku rozhodování správního orgánu o udělení či neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu poskytl ve svém rozsudku ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003 – 55, na www.nssoud.cz.

Námitku stěžovatele týkající se nesprávného posouzení možnosti vyslovení překážky vycestování ze strany správního orgánu ve smyslu § 91 odst. 1 písm. a), bod 1 zákona o azylu, ve znění před novelou č. 165/2006 Sb. je třeba odmítnout jako nepřípadnou, neboť správní orgán se ve svém rozhodnutí k překážce vycestování u stěžovatele vyslovil v závěru svého rozhodnutí a posuzoval ji tak zcela správně odděleně a nezávisle na kritériích pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Po zhodnocení výpovědi stěžovatele však nedospěl k přesvědčení, že by stěžovateli v současnosti v případě jeho návratu do vlasti hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, nebo že by jeho život byl ohrožen v důsledku válečného konfliktu. Správní orgán tak plně dostál nárokům zákona o azylu v platném znění.

Brojí-li dále stěžovatel proti tomu, že skutková podstata nemá oporu ve spisech a že soud nevyhodnotil všechny důkazy, připomíná Nejvyšší správní soud, že se touto otázkou již také dostatečně zabýval, a to např. ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 – 76, na www.nssoud.cz, kde kasační soud k námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu, z něhož pak byly vyvozeny nesprávné závěry, uvedl, že *„rozsah a způsob zjišťování důkazů pro rozhodnutí ve správním řízení podle § 32 správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb.) ve znění v předmětném období určuje správní orgán, přičemž není návrhy účastníků vázán. Je však povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, a to ať už ve prospěch nebo v neprospěch těchto účastníků. Ačkoliv tedy musí účastníkům řízení umožnit navrhovat důkazy na podporu svých tvrzení a v rámci práva na spravedlivý proces je i provést, provedení navržených důkazů není povinen učinit, pokud by takovéto důkazy nemohly přinést nic nového, či pokud by nemohly mít k věci vztah, čímž není požadavek na spravedlivý proces dotčen... Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.“* K tomu na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že z přiloženého správního spisu, konkrétně z protokolu o pohovoru se stěžovatelem (založeného na č. l. 17 - 20), je zřejmé, že stěžovatel výslech svého kolegy na podporu svého tvrzení v řízení před správním orgánem nenavrhoval.

Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů kasační soud odmítl jako nepřípadnou, neboť rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové nelze považovat za nepřezkoumatelný ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v důsledku toho, že by řízení před soudem bylo zatíženou vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel namítal, že v řízení před soudem nebylo zajištěno jeho rovné postavení ve vztahu ke správnímu orgánu jakožto druhému účastníku řízení. Stěžovatel tvrdí, že při neznalosti českého jazyka a obtížnosti komunikace s orgány v České republice a bez zajištění tlumočníka při své nepříznivé sociální situaci nebyl schopen zajistit si řádné uplatnění svých procesních práv před soudem, tzn. zajistit si kvalifikované zastoupení, účastnit se projednání věci, a v důsledku této nerovnosti ve správním řízení neměl možnost při své jazykové bariéře uplatnit všechny okolnosti svědčící v jeho prospěch. Dále tvrdí, že nerozuměl ani celému rozsahu poučení v předtištěné formě (pravděpodobně

tím měl stěžovatel na mysli poučení účastníků řízení podle § 8 odst. 5 s. ř. s.), a z tohoto důvodu nemohl využít veškerá svá procesní práva.

Nejvyšší správní soud k tomu ze soudního spisu zjistil, že žaloba byla podána stěžovatelem v českém jazyce, jeho podání splňovalo veškeré náležitosti požadované zákonem a bylo bezvadné jak po obsahové, tak i formální stránce. To znamená, že bylo nejen srozumitelné, ale i stylisticky a gramaticky správné. Soud tedy neměl pochybnosti o tom, že by stěžovatel nemohl v dostatečné míře hájit svá práva, a potřeba ustanovit tlumočníka a zástupce pro řízení před soudem nevyvstala vzhledem k tomu, že stěžovatel o jejich ustanovení nežádal a v žalobě navíc vyjádřil svůj souhlas s tím, aby soud rozhodl o jeho věci bez jednání ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s. Stěžovatelem tvrzená nerovnost tak nemohla vzniknout a řízení před soudem nebylo zatíženo vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost. Otázku potřeby ustanovení tlumočníka již ostatně Nejvyšší správní soud také judikoval např. v rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 3 Azs 26/2003 – 49, nebo v rozsudku ze dne 31. 8. 2004, č. j. 4 Azs 261/2004 – 57, oba na www.nssoud.cz.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Z výše uvedených důvodů posoudil Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

Krajský soud v Hradci Králové stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti advokátku JUDr. Boženu Burdychovou, a proto náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 4200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění], a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4800 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně stěžovatele JUDr. Boženy Burdychové, advokátky se sídlem v Praze 9, Rumburská 262/19, do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu